

χείρας καὶ στενάς, πλατυτέρας μόνον περὶ τοὺς βρα-
χίονας. Ἡ ἐπωμία, ἢ τὰ σάλια αὐτῶν, ὀπισθεν μὲν
εἶναι βραχεῖα, μόλις ἐφαπτομένη τῆς μέσης, ἐμπροσθεν
δὲ συσταυροῦται ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὁ πέταρος αὐτῶν
ἔχει σχῆμα ἐξάλλον, πλατὺ καὶ ἀνοικτὸν ἐμπροσθεν,
στενὸν δὲ ὀπισθεν καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον κουκούλλαν.
Τὸ ὄρασμα ὅλων τῶν ἐνδυμάτων εἶναι ἀπλούστατον
καὶ βαθύχρουν, καὶ ὅτω πλούσιαι καὶ ἂν ὥτι δὲν φο-
ροῦσι κοσμήματα πολυτελῆ. Το χρῶμα τῶν ἀνδρι-
κῶν φορεμάτων εἶναι πάντοτε μαῦρον.

Εἶπομεν ὅτι τὰ ἥθη τῶν *Κουακέρων* εἶναι χρη-
στότατα· αἱ γυναῖκες ὁμῶς, ὡς πρὸς τὴν κοσμιότητα,
ὕπερβαίνουσι πάντα ὅρον λογικόν καὶ καταντῶσι γε-
λοῖαι. Βίδον ἰδίῳις ὁμασιν ἐν Ἀγγλίᾳ τοὺς πόδας
τῶν κυμβάλων αὐτῶν περιδεβλημένους μὲ ἀναξυρίδας
ὅπως μὴ προσβάλλεται ἡ αἰδώς! Ἐρυθριῶσι καὶ συνο-
φρουοῦνται ἐάν ποτε προφέρῃς παρουσίᾳ αὐτῶν τὸ ὀ-
νύμα τῶν ποδῶν τούτων! (1-85).

N. Δ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

Εἶχον τὸ ξυλογράφημα τῆς εἰκόνας ταύτης τοῦ
ἀλέκτορος πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἱτοιμαζόμεν νὰ
γράψω τι περὶ αὐτοῦ,
ὅτε νέος τις φίλος μου,
βουλευτὴς τὸ ἐπάγ-
γελμα, (ἀπορῶ καὶ ἐ-
γὼ πῶς ἔτυχεν νὰ μ'
ἔχη βουλευτὴς οἶλον!)
καταφλεγόμενος ἀπὸ
ἀκράτητον ἐπιθυμίαν
τοῦ νὰ ἀναβῇ εἰς ἔδραν
ὑπουργοῦ, δι' ἣν, ὡς
πολλάκις μὲ εἶπε με-
γαλαυχῶν, παρεσκευ-
ασεν ἐπιμελῶς ἑαυτόν,
εἰσελθὼν εἰς τὸ πενι-
χρόν σπουδαστήριόν
μου, καὶ ἰδὼν τὴν εἰ-
κόνα,

— Πῶς! ἀνέκρα-
ξε μετὰ τόνου κατα-
φρονήσεως, τὸν πετει-
νὸν ἐδιάλεξες νὰ γρά-
ψῃς;

— Καὶ διὰ τί νὰ
μὴ τὸν διαλέξω; ἤρω-
τησα.

— Μπᾶ! ἐπανέ-
λαβε· ποῖος ἀφοῦ ἐξῆλ-
θεν ἐκ κοιλίας μητρός
του, ἢ καὶ πρὶν ἀκό-

μη ἂν θέλῃς, — ἐπειδὴ αἱ ἐγγυοὶ, διὰ νὰ ἐνδυναμώσουν,
τρώγουν συνήθως πετεινοὺς, — ἐπρόσθεσε συντοράζας
ἐλαφρῶς τὰ δύο ἄκρα τῶν χειλέων του, ἐναδρυνό-
μενος βεβαίως διὰ τὸ εὐφυὲς τῆς παρατηρήσεως, δὲν
εἶδε, δὲν ἐγνώρισε, δὲν ἔφαγε μυριάκις κοκόρους;
Νέα πράγματα νὰ μᾶς διδάξῃς, κύριε· εἰδεμὴ πετει-
νοὺς καὶ κόττας . . .

Καὶ διέκοψε τὴν φράσιν γελῶν καὶ μυκτηρίζων βε-
βαίως τὴν ἀμάθειάν μου.

Προσποιηθεὶς ὅτι μὲ κατήσχυεν ἡ παρατήρησις
ἐν εἰσῆλθῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσιώπων, ὡς ἐὰν ἀνεζήτησεν
ἄλλο ἀντικείμενον ὁμιλίας, πραγματικῶς ὁμῶς σκε-
πτόμενος πῶς νὰ καταβάλω τὴν ὀφρὺν τοῦ μέλλοντος
ὑπουργοῦ.

Εὐτυχῶς ἐδραμην εἰς βοήθειάν μου ὁ ἀγαθὸς Σω-
κράτης. Ὁ Σωκράτης εἶναι οἰκειότατος φίλος μου, ὅχι
ὡς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς διδακταλίας του, (ση-
μειωτέον ἐν παρενθέσει ὅτι ὁ νομοθέτης καὶ μέλλων
ὑπουργός μου μ' ἔλεγε μίαν ἡμέραν ὅτι ἀνέγνω τὰ
συγγραμματα τοῦ Σωκράτους,) διότι εἰς τί χρησι-
μεῖ αὐτὴ σήμερον μετὰ τὴν γέννησιν καὶ τὴν διά-
δοσιν τῆς μυθιστορίας, ἀλλ' ἐκ τῆς γειτονίας τῆς
κατοικίας μου πρὸς τὴν φυλακὴν του. Ποσάκις τὸν
κατέκρινα διὰ τί νὰ μὴ δραπετεύσῃ, ἀφοῦ ἐγνώριζεν
ὅτι ἡ καταδίκη του ἦτο ἀδίκος, καὶ τοι γενομένη δια-
κοσίαις ὀγδοηκονταμυῖα πλείοσι ψήφοις τῶν ἀπολυου-
σῶν! Μήπως τὸ προσημαῖνον τα μέλλοντα δαιμόνιον
του, προϊδὼν ὅτι αἱ Ἀθηναὶ ἐμελλον νὰ ἀναδειχθῶσι
τόπος ἀμνηστῶν, τὸν ἐτυμβούλευσε νὰ περιμείνῃ καὶ
αὐτὸς ἀμνηστῖαν;

Ὁ Σωκράτης λοι-
πὸν, ἐβγῶμοσύνῃ φε-
ρόμενος, διότι μόνος
ἔσως μετὰ τῶν ἀ-
πογόνων τοῦ Ἀθηναί-
ων ἐπισκέπτομαι ἐνίο-
τε τὸ δεσμωτήριόν
του, διεσχέδατε τὴν
ἀμτηχανίαν μου, ἐπεν-
θυμίσας με τὸν με-
ταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ
Γλαύκωνος διάλογόν
του.

— Ἡ σημερινή σου
ἐπίσκεψις, εἶπον πρὸς
τὸν μέλλοντα ὑπουρ-
γόν, μ' εὐηργέτησεν
ὕπερ ποτε, διότι ἔχω
ἀνάγκην ἀναπόφευκτον
τῆς συνδρομῆς τῶν
φῶτων σου.

Ὁ μέλλων ὑπουρ-
γὸς ἐκαλοκάθησεν ἅμ'
ἀκούσας με ἐπικαλού-
μενον τὰ φῶτά του.

— Ἡξεύρεις, ἐξη-
κολούθησα, ὅτι πρὸ
χρόνων ζῶ μακρὰν τῶν

